

Ungváry rőfögés

Az ungváriak szégyene, Tamás (ki, amúgy, nyilván nagyon hisz, sőt, csakis azt tesz egyfolytában, úgyhogy a való világ – amely, ne adj’ isten, magyar – a legkevésbé izgatja!) helyreigazítja puszipajtását, a szintén a pesti pártkommunából való Kornisát, ki ha finomabban fülel, inkább úgy fogalmaz: „... mi jobban megvetünk titeket, mint ahogyan ti gyűlöltök minket.”

S rögvest szavának áll: piszkolja kegyetlenül a szélsőjobboldali bagázst. (Mely nyilván nem más, mint mi más, mint amilyenek szerinte – Ungvári Tamástól szerént – lennie kellene mindeneknek!)

Mert – mondom, amúgy! – egy zarándi (Ungváritok nyilván így mondaná: Vlach Emsétől való) lófőivadéknak sem rokonszenves semmi, mi szél-

ső, se bal, se jobb. De hát mit tesz az (mindez) egy efféle link alaknak! Ki csak hablatyol – mert teheti, mi több, jó kis pénz üti a markát az uszításaiért –, kedvére kirekeszthet mindenkit a maga (maguk) alkotta nemzetén túli alig nemzetből, nem nemzetből, abból, ami szerintük (magyarfalók hite szerint) mindezek ellenére... „magyar”.

– Előbb kibelezziük, aztán megesszük!

Hogyne, így megy az.

– S miután bekapták, azt mondják, a hasukra mutatnak: e’ lenne a magyar!

Tán még némi levegőt is kinyomnak (alfelől) magukból – magukban, nem is oly titokban – (a likon).

Mondom, csakis az a baj véle, hogy egy szava sem igaz.

Fordítva sem.

Tükörolvasatban úgyszintén. Átlósan; bakugrással; lólépésben. (Nem).

Hátulról előre haladva – rovásmódra – olvasván se!

Még ha Eörsi tenné meg ezt véle (hátulról, Ginsbergtől ellesett csínyként).

...Ráadásul Ungvár-szégyene Tamásnak nem tetszik, hogy a hangosképes-tollász újdondászok felelősséggel tartoznak azért, amit írnak, mutatnak, mondanak! Sajtószabadság Néki az, ha a tollnok (képnok, hangnok) kedvire hazudozhat? Ha megkérdik, hol a bizonyíték, az már a szabadság lábball tiprása?!

Haha.

Kurta Miska
Zaránd vármegyéből